

Pregó de la Festa Major de Sant Pere i Sant Pau

Senyora alcaldessa, regidores i regidors, canetenques i canetencs, gràcies per venir, i sigueu benvinguts en aquest inici de la nostra estimada festa major. Us dic de tot cor que em sento molt afortunada d'estar aquí, de pronunciar el pregó d'enguany, el pregó de la festa major, un pregó molt especial, perquè arriba pocs dies després de començar aquesta famosa nova normalitat, que encara no sabem molt bé com anirà. Per això us vull donar la benvinguda i vull donar les gràcies als responsables de la festa major que m'hagin escollit per pronunciar el pregó del meu estimat poble natal.

La veritat, quan em varen proposar pronunciar el pregó de la festa, vaig sentir una gran alegria i molts nervis, i no confessaré quin dels dos sentiments pesava més. Per mi es un honor poder estar aquí, avui, davant de vosaltres, davant de amigues i amics, de familiars, de veïnes i veïns. Avui és un dia molt especial per a Canet de Mar. Fa només unes poques setmanes, vivíem confinats per esquivar la pandèmia del coronavirus, que tantes vides s'ha endut ja. Ara, malgrat que encara no hem recuperat del tot la normalitat, ja ens podem reunir, ja podem passejar pels carrers del poble i retrobar-nos.

Per la meva professió, jo he viscut la pandèmia d'una forma molt intensa. Honestament, vaig viure dies molt durs a Vall d'Hebron. Dies en què no vèiem el final dels problemes, quan ingressaven molts pacients per coronavirus, quan treballàvem totes les hores del dia per trobar solucions, per transformar l'hospital. Eren dies amb una càrrega de feina molt forta, amb moltes reunions, amb molts problemes, amb moltes incerteses i molts nervis. I a més, sense la possibilitat de compartir-ho amb la família i amics, com a molts de vosaltres us ha passat durant el confinament.

La veritat és que ni la meva germana ni jo hem pogut venir a Canet durant tots aquests mesos de confinament i posterior desescalada, Canet pertanyi a la regió sanitària de Girona, el que ha estat especialment dur per la nostra mare.

Sempre m'he sentit molt estimada pel poble. Quan hi ha hagut alguna crisi sanitària, m'heu demanat que vingui a fer alguna xerrada i ho fet amb molt de gust. Per exemple, als inicis de l'epidèmia de la Sida, als anys 80, vaig venir a fer una xerrada sobre el VIH, en aquella època un virus molt desconegut, i com prevenir el seu contagi. I fa pocs anys vaig venir a fer una xerrada, a l'Escola de Teixits, sobre el virus del papil·loma humà i la necessitat i els avantatges de la vacunació.

Aquesta pandèmia del coronavirus ha estat molt dura. Ha arribat sense avisar, i, per desgràcia, s'ha endut la vida de molta gent. Aquí, a Canet, hi hagut 255 casos de persones que han agafat el coronavirus. Però no és la primera vegada que els canetencs hem d'afrontar una situació com aquesta.

Fent una mica d'història, durant el segle XVII, la pesta bubònica va assolar el poble, com explica Sergi Alcalde en un article publicat a El Sot de l'Aubó, publicació del Centre d'Estudis Canetencs. La pesta bubònica va ser una greu malaltia, també coneguda com a pesta negra, que va començar el segle XIV i que, en diferents onades, va acabar amb la vida de més d'un terç de la població europea. En aquella època es parlava de l'arribada del "contagi" o el "morbo", i es va crear un consell del Morbo, format originalment per quatre homes, per prendre decisions i combatre la pesta. Inclús s'anomenava un batlle del morbo i es creaven llocs de purgació, on anaven les persones contagiades, indrets que es coneixien com a morberies. Ja en aquella època es van implementar mesures semblants a les que hem viscut amb el coronavirus, com el bloqueig als accessos del nucli urbà, el juliol del 1650, quan arribaven notícies que la pesta rondava. Sabem que l'any 1651 van morir 3 canetencs, el 1652 van morir 48 i al 1653 van morir 137. Un total de 188 víctimes mortals.

Les morberies a les que he fet referència també s'anomenaven Misericòrdies. L'església vella, que havia estat la primera parròquia de Canet, amb el temps es convertí en l'ermita de la Misericòrdia, situada a l'indret del Santuari, on hi havia la morberia, lloc on es confinaren desenes de famílies de la vila, que patiren el flagel de la pesta. Precisament, explica la llegenda que l'ermità Geroni Saladriga va demanar pietat a una petita imatge de la Verge del Roser que estava col·locada en un retaule de la nau

lateral de la església, tot just quan començava a minvar l'epidèmia. Aquesta imploració es va realitzar a finals de l'any 1654, coincidint amb el decliu de l'epidèmia. Molta gent va començar a creure que, gràcies a la veneració d'aquella Verge, es va vèncer la pesta, que per denominació de lloc es va convertir en la Mare de Déu de la Misericòrdia i posteriorment en patrona de la vila. Tres segles després, l'any 1957, se li concedí el títol de Patrona del Maresme.

I fa un segle, la grip espanyola, que va acabar amb la vida de més del 1% de la població mundial. I que, com explica en Xavier Mas Gibert a un article també a El Sot de l'Aubó, se suposa que va causar la mort a unes 12 persones a Canet de Mar. També es van prendre mesures de contenció, com el tancament de les escoles i les fàbriques, però, en canvi, es van mantenir oberts els locals de teatre i cinema.

Ningú no sabia, fa segles, que la pesta la causava una bactèria que transmetien les rates, o, fa cent anys, que la grip era un virus. Avui dia tenim més mitjans per combatre les malalties. Tenim coneixement, ja que sabem que la Covid-19 la provoca un coronavirus. Però, sobretot, tenim un sistema sanitari públic, inexistent abans, que ha permès donar resposta a aquesta pandèmia. Un sistema sanitari públic, del qual, malgrat les seves mancances, ens podem sentir molt orgullosos. Us ho puc ben assegurar, que els professionals sanitaris vivim la nostra professió per ajudar, per prevenir la malaltia, per atendre els pacients lo millor possible.

Han estat mesos molts durs. Però hem sabut superar-los. Com també heu fet vosaltres. Imagino que cadascú ha buscat suport allà on ha pogut.

Personalment, una de les persones que mes he trobat a faltar i que he recordat mes que mai ha estat el meu pare, perquè per a mi ha estat un exemple de vida. El meu pare em va transmetre uns valors que m'han estat de gran ajuda tant en la meva vida personal com professional. Ell hages volgut ser metge, però no va poder. Es va fer càrrec del negoci familiar molt jove, i la vida li va anar molt bé, però sempre li va quedar aquella espina clavada de no haver pogut estudiar medicina.

El Salvador, així es deia el meu pare, va ser un canetenc molt vinculat al poble, en especial en relació amb aspectes socials. Aquests dies, pensant

en què volia explicar durant aquest acte, em venien a la ment records d'infantesa molt bonics. Del meu pare, de la meva mare, de la meva avia Misericordia, de la tieta i el tiet, records familiars... La nostra casa estava al carrer Abell Baix, una casa de poble de tota la vida, on sortia a jugar amb la meva germana Sefa, i les amigues: la Montse i la Blanca Forcano, la Maria Dolors i la Carme Planes, la Gertrudis, la Niteta... Durant el Corpus recordo fer les catifes de flors, com molts de vosaltres, i a la festa dels barris ens encantava adornar els carrers per a les revetlles. Són els records d'infantesa, viscuts aquí, a Canet. Després, els estudis em van portar primer a Arenys, després a Mataró i després a Barcelona, on vaig fer la carrera. Encara vivia a Canet, però vaig fer nous amics, vaig iniciar una nova vida, que em va portar a treballar a l'hospital Vall d'Hebron, a viure a Barcelona, però sempre el meu poble ha sigut Canet de Mar.

Són records que m'han acompanyat i que m'acompanyaran sempre, i que sempre que he pogut he compartit amb els amics. Com sempre he compartit les virtuts i els indrets més bonics del poble, el racons modernistes, els edificis dissenyats per Domènech i Muntaner, l'Escola de Teixits de Punt, el Santuari,...

No em vull estendre més. Ja per acabar, us animo a gaudir d'aquestes festes, amb seguretat, com no podia ser d'una altra manera, i amb l'alegria i l'orgull de ser canetencs. Aquesta festa serà diferent, però és la nostra festa major: gaudim i compartim, perquè això és l'essència d'una festa major, gaudir la vida compartint-la amb els fills, la parella, els germans, els cosins, els amics, les amigues, els veïns i les veïnes.

Visca Canet i Visca la Festa Major!